

k njej, ji pomolil tja svoj kos in rekel: »Nate, mati, pa vi odrežite za Gregca!...«

Gregec se je ves srečen oblizaval, ko je okusil med. Ko je potem odhajal domov pobahat se, kaj je pri sosedovih dobrega jedel, je obljubil Francku: »Oče pojde ta teden na semenj in mi prinese lecta. Tudi jaz bom tebi dal!«

In Gregec je držal besedo! Prinesel mu je celega konjička iz lecta. Od tistih dob sta se Gregec in Francek še bolj rada imela. Bila sta si poslej prava, resnična prijatelja — ne samo po imenu. In še dandanes, ko sta že velika, če treba, z veseljem drug drugemu postrežeta in si pomagata v vseh stiskah in nadlogah.



### Dan.

*Tam za poljem, za gorami  
vzdramil se je mladi dan,  
belca — solnce je zajahal  
k nam na rosno plan.*

*Ni povprašal, ni potrkal,  
ko je v sobico temno  
prišel k meni in podal mi  
belo je rokó.*

*Vstal sem in slonim ob oknu  
in pošiljam lep pozdrav  
solncu jutra in zelenju  
venčanih daljav.*

Franjo Roš.

